

๑๔

มหาโตวินทสูตร
(ตอนที่ ๕ พบมหาพรหม)

บุคคลใด ละบาปกรรมที่ตนทำไว้แล้วได้ด้วยกุศล
บุคคลนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง
ดุจดวงจันทร์พ้นแล้วจากหมอก ฉะนั้น

มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๕ พบมหาพรหม)

๓๐๖

มนุษย์ทุกคนล้วนแสวงหาความสุขกันทั้งสิ้น แต่ความสุขที่แท้จริงต้องเป็นความสุขที่เที่ยงแท้ถาวร เป็นสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปน สุขอย่างนี้เกิดจากการเข้าถึงพระรัตนตรัย ภายในเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งต้องเริ่มจากการนำใจมาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทำอย่างต่อเนื่องและถูกวิธี จึงจะพบกับความสุขที่แท้จริงได้

มีวาระพระบาลีใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“ยสส ปาปี กตํ กมมํ กุสเลน ปิถียติ
โส อิมํ โลกํ ปภาเสติ อพฺภา มุตฺโตว จนฺติมา

บุคคลใด ละบาปกรรมที่ตนทำไว้แล้วได้ด้วยกุศล บุคคลนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจดวงจันทร์พ้นแล้วจากหมอก ฉะนั้น”

การใช้ชีวิตในโลกนี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องมีสติ ประคับประคองตนให้ได้ ตัวเราเท่านั้นจะเป็นที่พึ่งได้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นความขยันหมั่นเพียรในการพัฒนาให้ชีวิตดำรงอย่างมีความสุข คำว่าตนเอง มีทั้งหยาบและละเอียด หยาบๆ ก็คือ หมั่นพัฒนาดตนเอง ให้เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยความรู้ความสามารถ

ส่วนความหมายที่ละเอียดลึกซึ้ง คือต้องหมั่นปฏิบัติธรรม

มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๕ พบมหาพราหมณ์)

๓๐๗

ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวให้ได้ พระธรรมกายเป็นตัวตนที่แท้จริง สามารถเป็นที่พึ่งให้กับเราทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า ดังนั้นเราต้องลงมือปฏิบัติธรรมด้วยตัวของเราเอง ผู้อื่นไม่สามารถทำให้เราได้ เช่นเดียวกับชีวิตของมหาโควินทพราหมณ์รักในการฝึกตนอย่างมาก เป็นผู้ที่ไม่ยอมหยุดในการฝึกฝนตนเองเลย

*คราวที่แล้ว ได้นำเรื่องราวที่มหาโควินทพราหมณ์โพธิสัตว์ใช้อัจฉริยปัญญา แบ่งแวนแคว้นออกเป็น ๗ ส่วน ให้มหา กษัตริย์ทั้ง ๗ พระองค์ ปกครอง ทำให้กษัตริย์ทั้ง ๖ พระองค์ รู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของมหาโควินทพราหมณ์มาก วันหนึ่งจึงพากันเสด็จไปหาแล้วตรัสว่า “ท่านโควินทผู้เจริญ ท่านเป็นพระสหายที่โปรดปรานของพระเจ้าเรณูฉันใด ท่านก็เป็นสหายเป็นที่รักแม่ของพวกเราฉันนั้น ขอให้ท่านพราหมณ์โควินทผู้เจริญ ได้โปรดพร่ำสอนพวกเราด้วยเถิด ขอให้ท่านอย่าได้ทอดทิ้งพวกเราเลย ท่านพราหมณ์มหาโควินทก็ตอบสนองพระดำรัสของกษัตริย์ทั้ง ๖ พระองค์ว่า “หากพระองค์ทั้งหมดต้องการ ข้าพระพุทธเจ้าก็จะสนองเบื่องยุคလာท” นับตั้งแต่นั้นมา มหาโควินทพราหมณ์ดำรงตนเป็นที่ปรึกษา ได้พร่ำสอนพระราชาทั้ง ๗

มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๕ พบมหาพรหม)

๓๐๘

พระองค์ ทำให้แวนแคว้นต่างๆ มีแต่ความสงบสุข นอกจากนี้ ท่านยังสอนพราหมณ์ที่มีชื่อเสียงอีก ๗ คน ซึ่งเป็นที่นับถือของเมือง อีกทั้งสอนมนต์แก่บริวารอีก ๓๐๐ คน กิตติศัพท์อันดีงามของพราหมณ์มหาโควินท์ได้แพร่สะพัดไปทั่วชมพูทวีป

เมื่อมหาโควินทพราหมณ์มีชื่อเสียงเป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไปแล้ว ก็มีข่าวลือว่า “พราหมณ์มหาโควินท์เป็นผู้ที่สามารถเห็นมหาพรหม พุตกุญ สนทนา ปรีชากับพรหมได้” ข่าวได้แพร่สะพัดจากปากต่อปากจนเข้าสู่หูของพราหมณ์มหาโควินท์ แทนที่ท่านจะดีอกดีใจ กลับคิดว่า “ข่าวที่ลือกระฉ่อนไปนั้น บางอย่างเกินความจริง ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว เรายังไม่เห็นพรหม และยังไม่เคยสนทนาปราศรัยกับพรหมเลย เราจะทำอย่างไรดีหนอ”

คิดดังนี้แล้ว ท่านอุกคิดได้ว่า เราเคยฟังคำของพวกพราหมณ์ที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ เป็นอาจารย์ของอาจารย์ว่า ผู้ใดหลักเรือน ๔ เดือน ในฤดูฝน ปฏิบัติธรรมเพ่งกรุณาอยู่ ผู้นั้นย่อมเห็นพรหม สามารถสนทนาปรีชากับพรหมได้ เราก็ควรทำข่าวลือที่ดีนี้ให้เป็นจริง ควรหาโอกาสหลักเรือน เร่งปฏิบัติธรรมตลอด ๔ เดือน ในฤดูฝน เพื่อทำความจริงปรากฏให้ได้”

มหาโควินทพราหมณ์ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเรณู กราบทูลว่า

มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๕ พบมหาพรหม)

๓๐๕

“ขอเดชะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ขณะนี้มีข่าวลือไปทั่วว่า ข้าพระพุทธเจ้าสามารถสนทนาปรึกษากับพระพรหมได้ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว ข้าพระพุทธเจ้ายังไม่เคยเห็นพรหมเลย แล้วจะสนทนากับพรหมได้อย่างไร แต่ข้าพระพุทธเจ้าเคยได้ยินได้ฟังจากพราหมณ์ผู้เฒ่าผู้เป็นอาจารย์ของอาจารย์กล่าวว่า ผู้ใดหลีกเร้น ๔ เดือน ในฤดูฝน ทำสมาธิ เพ่งฌานอยู่ ผู้นั้นจะเห็นพรหมสนทนา ปรึกษากับพรหมได้ ข้าพระพุทธเจ้าจึงอยากจะหลีกเร้นสัก ๔ เดือน เป็นผู้อันใครๆ ไม่พึงเข้าไปหายกเว้นคนนำอาหารเพียงคนเดียวเท่านั้น” พระเจ้าเรณูทรงอนุญาตตามนั้น

จากนั้นมหาโควินทพราหมณ์ได้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ทั้ง ๖ พระองค์ เพื่อทูลลาพักราชกิจชั่วคราว กษัตริย์ทุกพระองค์ทรงประทานอนุญาต มหาโควินทพราหมณ์ได้เข้าไปหาพราหมณ์มหาศาลทั้ง ๗ คน และบริวารอีก ๗๐๐ คน พลังสั่งว่า “ขอให้พวกท่านจงทำสธายามนต์ทั้งหลายตามที่ได้เรียนจากเรา และจงสอนมนต์กันเถิด เราจะหลีกเร้น ๔ เดือนในฤดูฝน เพ่งกฤณฌาน ยกเว้นคนส่งอาหารเพียงคนเดียว นอกนั้น ขออย่าเข้าไปรบกวนเรา”

เมื่อสั่งงานเรียบร้อยแล้ว มหาโควินทพราหมณ์ได้เข้าไปรำลภากริยา จากนั้นให้สร้างลัณฐาคารใหม่ทางทิศตะวันออกของ

มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๕ พมมหาพรหม)

๓๑๐

เมือง แล้วหลีกเร้นปฏิบัติธรรมจนครบ ๔ เดือน โดยไม่มีผู้ใดเข้าไป
หานอกจากคนส่งอาหารเท่านั้น เวลา ๔ เดือนผ่านไปไม่มีอะไร
เกิดขึ้น มหาโควินทพราหมณ์คิดว่า เราหลีกเร้นอยู่ปานนี้ก็ยังไม่
เห็นมหาพรหมเลย สงสัยคำกล่าวของอาจารย์ในกาลก่อน จักไม่
เป็นความจริงอย่างแน่นอน

สนังกุมารพรหม ล่วงรู้ความคิดของมหาโควินทพราหมณ์
รับมาจากพรหมโลกไปปรากฏตัวตรงเบื้องหน้ามหาโควินท-
พราหมณ์ทันที มหาโควินทพราหมณ์เห็นดังนั้น รู้สึกกลัวตัวสั่น
ขนลุกชูชันทั้งตัว เพราะไม่เคยเห็นมาก่อนอีกทั้งรำลึกถึงเรื่องมาก
จึงถามว่า “ท่านผู้นิรทุกข์ ท่านเป็นใคร ทำไมจึงมีรัศมี มียศ มี
สิริรุ่งเรืองเช่นนี้”

พรหมตอบว่า “ท่านมหาโควินท พวกเทพทั้งปวงใน
พรหมโลกย่อมรู้จักเรา เรามาในที่นี้เพื่อยังความต้องการของ
ท่านให้บริบูรณ์ ท่านจงถามถึงสิ่งที่ต้องการเถิด” พราหมณ์ฟัง
ดังนั้นก็รู้ว่า ท่านผู้นี้เป็นมหาพรหม รู้สึกดีใจมากที่การบำเพ็ญ
เพียรของตนประสบความสำเร็จ เกิดความคิดว่า “สนังกุมาร-
พรหมเปิดโอกาสให้เราถามปัญหาประโยชน์ปัจจุบันเราเป็นผู้ฉลาด
แม้คนเหล่านี้น้อมถามประโยชน์ปัจจุบันกับเรา อย่ากระนั้นเลย
เราพึงถามประโยชน์ที่เป็นไปในภพเบื้องหน้ากับสนังกุมารพรหม”

มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๕ พมพาทพรม)

๓๑๑

คิดดังนี้ มหาโควินทพราหมณ์จึงถามสัจจุมารพรมว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความสงสัย ขอถามท่านสัจจุมารพรมว่า ลัทธิตั้งอยู่ในอะไรและศึกษาอยู่ในอะไร จึงจะถึงพรหมโลกได้”

สัจจุมารพรมตอบว่า “ดูก่อนท่านพราหมณ์ ลัทธิจะความยึดถืออัตตาว่าเป็นของเรา ในลัทธิทั้งหลายที่เกิดเป็นมนุษย์ เป็นอยู่ผู้เดียว มีใจโน้มไปในกรุณา ปราศจากกลืนเหม็น เว้นจากเมถุน ตั้งอยู่ในธรรมนี้และศึกษาอยู่ในธรรมนี้ จึงจะถึงพรหมโลกได้” มหาโควินทพราหมณ์ได้ฟังเช่นนั้นก็ดีใจ ที่ตนเองสามารถสนทนาปราศรัยกับพรมและได้รู้ประโยชน์ในภพเบื้องหน้าเรื่องราวของมหาโควินทพราหมณ์ยังไม่จบ เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร ขอให้ติดตามต่อไป

